מסורת הש"ס

גמ' ג) פרה פ"ט מ"ז **ד)** מנחות כג. [מ"ק ח:] **ג)** [מנחות כג. **ד)** [חולין עג. מזיד כ.]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' ממלי דנכי דבמגע לה מטמא וכו' מיתסיק א"ל למ"ד שמי:

(ו) שם לכלב הא דראי לה מזיק:

(ז) רש"י ד"ה גזירה וכו' וקסבר אביטלינהו לקב קמא:

שיטה מקובצת

ג) או יתחלקו לעיסות: **ד)** יהא במקום אחד כביצה: **ה)** תיבת הוא נמחק: **ו)** נבילה. עי' תשובת הרשב"א סי' רפ"ד. (ביצה לח): **ז)** שאי אפשר לשחוטה שתיעשה נבילה ואי אמרת איתה נהי: **ח)** והא תנן רבי: **ט)** במשא ואי אמרת איתה נהי דבמגע לא מטמא במשא אישתיק א"ל דלמא והתנמ"ה לא גריס א"ל: **י)** תיבת ודאי נמחק: **יא)** סרוחה א"ל הניחא: **יב)** גמרינן. ס"א לר"א הואיל כר': **יג)** מייתי ליה ומערב ולר"א הואיל: **יד)** מייתי ליה ומערב ליה בקב: **טו)** וקסבר אביטלית לקב טמא ברובא דהאי קב ועוד ממין זה וכיון: **יו)** מתורת טהרה ומצטרף זה עם זה: **יח)** אפר לא מטמא במגע דכיון: **יט)** מה"ד בבלה בטילה: **כ)** נבילה שלא תטמא לעולם במשא ולא אדם וכלים כנבילה וה"ג לפי שאי אפשר לשחוטה שתיעשה נבילה ומאן: **כא)** לה דפרחה טומאה: **כב)** אחר הרוב ואמרי' באחד השהרות נגע אבל במשא תטמא דהא מ"מ הטומאה נשא הס"ד ומה"ד בשלות זו בזו כדפרישית תחיכת: **כג)** עצמו שהוא עצמו פי' דטומאה: **כד)** טומאה דא"כ לא: **כה)** במשא נמי לא: **כו)** אם נוגע תיבת שיהא נמחק: **כז)** ברוב. גליון ודוחק הוא זה ועוד דגם במשא היה טהור בכה"ג אם הגביה בזה אחר זה הלכך נראה לפרש דמיירי כשנימוח: **כח)** דכיון דבעיא הכא במרודד תיבות דחשיב חיבור נמחק: **כט)** וא"ת והכא כיון דלא: **ל)** תיבת שם נמחק: **לא)** לכ"ע דאי אפשר שלא כר' ש"מ שאיסורין מבטלין: **לב)** אם נימוחו הנבילה והשחוטה יחד אע"ג דבמשא יהיה מטמא פטור האוכל אפילו היה אוכל הכל בכדי אות ה' נמחק: **לג)** ביצה נמי גבי: **לד)** יצא דמטעם ביטול: **לה)** לדחויי דסבר כריש לקיש כר' המפלת ומפרש טעמא: **לו)** תולין תורת נצל כמו שפירש בגדה. ומטעמא דכל המת שלם יש כר' שפיר לכך לר': **לז)** ליה בלא שום חסרון מטעם: **לח)** פדא בלאו טעמא: **לט)** חמורה קורא משא: **מ)** שהוא רוב והשתא כר' אית ליה נמי: **מא)** בה ונקשה דכיון דאינו קרויה נבילה כדמפרש דנבילה הראויה לגר קרויה נבילה א"כ לא תטמא לא במגע ולא במשא:

ב) נ"ב לגרס בס"י לחולין אחר הריוח ותמרינן כו'.

פניני רש"י

באפר מקלה. אפר הקלוי כתנורים וכירות כלומר אפר סתם:

(נכרות כח.)

באפר מקלה. אפר הכירה שהרופא נותן קרוי כן ומשום לחיכוך אפר פרה נמי הולכך לפרש כן:

(כשב"ם ב"ג ב:)

נבילה בטילה בשחוטה. לגיטין לד"י אמר' במנחות דאמר מין במינו לא בטיל מין בשאינו מינו בטיל ותני רבי חייא נבלה ושחוטה בעלות זו בזו לר"י ומשמעון רבי חייא דאי אמר ר"י הינח לאפשר לו להיות כמותו אבל מי לאפשר לו להיות כמותו מין בשאינו מינו הוא ובטל ופריש רב חסדא דהאי לאפשר ולא לאפשר לרבי חייא כתר מתבטל דהוא רוצה לחזקי לאפשר לו להיות כמותו בהלכותיו הוי מין במינו ואי לא הוי מין בשאין מינו הלכך מיתי נבלה שנתערבה בהרבה חיתים של שחוטה בטלה כמי שאינה אם והטוב בהן מין עמה למין בשאין מינו הוא דאי לאפשר לשחוטה שהוא מתבטל בהיות עמה מתבטל ובמתה כנבלה אבל שחוטה שנתערבה בהרבה בהמות נבלה דרוסה נבלה אין השחוטה בטלה להיות הטוב בהן עמה ודאי לצרוף מרוסה על מנת לפי שאפשר לנבלה שהוא מתבטל שאפשר טהורה בשחוטה לבני מסרחה ואינה לחויה לגר שוב אין קרויה נבלה:

(ביכה לח: ד"ה ועמעמך הא)

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות כג.

אלא לר"א. דלמר שחי חומר מי משבינן להו כטהורין לגמרי וקתמר יחלנו נקודים או יולנו: **מה טעם.** לפ משבינן להו חולין גמורין [ו] לרבנן כיון דבטלה [ז] לר"ש הוחיל ואית ליה שחי חומר: **גזירה שמא יביא כור.** לחי משבינן להו טהורין לגמרי חיכא למיחם כי הוה ליה קב אחר מולין טומחין מיימי [יב] לה ומערב לה בקב ועוד ממין זה וקסבר לה בקב ועוד וכיון לחיכא בהחי קב ועוד מחומה משהו אחר ממאה טמא מן המרומה טומאה שנפלו שם ובטלין עכשיו מוכח טמא לשמן חת טמא שני וניעור מחורת [יד] טהורה ומלטרף עם זה והוו להו פלגא ופלגא ולפ מיבטל חלמא טומאה שבטלה חזרה וניעורה טמורה מחורת טהרה: **א"ל אם טומאה עוררת את טומאה טהרה יעורר את הטומאה.** בחמיט לטומר מיט שבקללה שטהורים היקף יעורלו מיט שבניר לטמח: **איתיביה.** לרבי ירמיט: **אפר כשר.** של פרה לחומה: **אפר מקלה.** אפר לעלמח: **לטמא.** לת הטוגע בה לכלכיד והטוגע בחי הגדה יטמח (במדבר יט)א: **ואי אמרת טומאה.** המחבטלת בחוד לפ בטלה לגמרי חלפ כמאן לחיחיה חמי לחי מבחמת טומחה מחריתי מלטרפת בהדה נהי להמי אפר טו] בחמג לפ מטמח בכיון לרובו טהור חמרינן לאפר מקלה נגע שהוא הרוב חבל בחמג מיהא ליטמח מהה מ"מ הטומחה נבח בהוי בקב ועוד ממין זה וקיט"ל חמי מטמח ואפר מטמח מטמחין בחמג בפ"ק דיומח (דף יד.): טו] **בטילה בשחוטה.** מחיכח נבילה שבתערבה בחמי מחיכות שחוטות בטלה נבלה בחוד מלטומח בחמין בחמיט ובחי אישתיק דלמא [ח] (ודאי) שאני הכא דהויא לה [ט]טומאה סרוחה [יא] הניחא לבר פדא [יב]דאמר טומאה חמורה עד [יג]לגר וטומאה קלה עד לכלב הא [יד] לא חזיא לגר אלא לר' יוחנן דאמר אחת

סבר אבטלינהו ברובא. מיתיה מה יועיל הא אין מבטלין [לימור] לכתחלה ואפי' שוגג אם בטלו אינו מבטל למ"ד בגיטין (דף נד:) נפלו ומפלגו אין בשוגג אין במזיד לא יעלו מיהו אינה למ"ד התם בשוגג יעלו ומתה הא מחיב שוגג בשקטור שמותר לבטל: **ואי אמרת טומאה כמאן דאיתיה כור.** מתוך פי' הקונטרס משמע שבא לדקדק למין טומאה עוברת טומאה מדמחבינן טומאה כמאן דליתא והא הינה קונית הס"ק שיבא מהני להקשות על עלמו [כ] דפי' דטומאה עוברת טומאה ועוד למיקני ליה ממתני' לגא לפילו לא מחיבא טומאה כמאן דליתא מ"מ בדין הוא על טומאה שעוברת טומאה כא] [ב] דפי נמי לא הוי טומאה כמאן דליתא:

נבילה בטלה בשחוטה. ומשקי לענין מגע אבל לענין משא מטמא ועל כרחין כשיש בנבילה כזית בחקום אחד דפי לאו הכי במשא כב] לא מטמא אלא כשיש בנבילה כזית בחקום אחד דפי לאו הכי והכותב כל היום כולו טהור אלא היכא דחמרוד ודבוק זה בזה קלא ותימה מי דלגע בכל הזיתים אחמי טהור דפי' לגע בכולו משמע דטהור דומיא דמשא ומיהו היכא דלא לגע בכל כולו בבת אחת אלא זה אחר זה וכן וגע וגע בזה אחר זה אפי' לר"ע להעור והכותב כב] ועוד יש לפרש בשניהם הכל יחד נבילה ושחוטה והוי כמו מרודד ואחי אפיר לפי' לר"ע להעור והכותב (ג"ז שם) דאע"ג דפליג התם לפי' במרודד לא משמע לגא אבל בחקום אחד משמע דבעור אבל במרודד בקיסם אפילו ר"ע מודה דבקאמר התם ומודה ר"ע בשני חלקי זיתים שחחבם בקיסם והסיטן שהוא טמא ומוקי ליה במרודד ואפילו לא יהא הסיטן להתם דוקא אלא אפי' בחגע טמא לא מטמא לא הוה מטמא במשא מ"מ בהאי להכא לא מטמא במגע דבטל בחוד ואקמ תימה לכי [כה] דחמיב הכא מיבוי במרודד בקיסם מההוא טעמא למטמא במשא משום דטומאה בחמין לחיחיה דמיי מההוא טעמא גופיה מטמא במגע ים לחלק ות"ח [כו] וכיון לגא חחי הכא לכלל מגע היכי מטמא במשא כ"ע נהי לחלק ות"ח ר"ע וי"ל דה"מ כגון קונית חחומה שחין יכול ליגע לו כגון שני חלקי זיתים על העור דפליגי ר' ישמעאל ור"ע אבל הכא לחיכא [כז] שם שיעור טומאה בחקום אחד וכר מגע הוא אלא לחין ידוע אימתי בא לכלל מגע קריטא היא ות"ח מחי שנא לענין טומאה משא לא מהני ביטול בחוד משום דקוף קוף הרי נוסא כזית נבילה ולענין חיסור מבטלין זה את זה כדאמר ר"ל בפרק החערובות (זבחים דף עח.) דפיגול ונותר וטמא שבאכלו זה בזה ואכלן פטור לכ"ע [כח] ת"ש אלא יבבה מין על מבילו ויבטלנו ודייק מינה ס"מ חיסורין מבטלין זה את זה משמע דבהיתר פליטא לכ"ע דמבטל את האיסור וה"ל אם [כט] נימוחה הנבילה והשחוטה לעא"ג דבמשא טמא יהיה פטור אפי' [ל] בכלי שלישית פרש לעא"ג דמה שבפנך הרי אכל כזית נבילה בכלי אכילת פרס ובגי גיד הנשה פריך בחולין (דף קט:) ולימבול ברובא ומשני בריש שחמע משמע דאיסור מבטל בכ"מ כי לא הוי בריה לו את שברכו וכל שברכו ובפוף בילה [ל] (דף לח.) גבי ליבטל מיס ומלח לגבי עיסה מייתי עלה בתערב קב חיטין של מבילו בקבים שלו דבתי לגר' יהודה לא בטל לרבנן מיבטל בטיל וי"ל לעניין אכילה כל משהו ומשהו כשבנתם בבית הבליעה קמח קמח בטל ברוב אימר ודמי למגע בשבגע וחזר ונגע בטומאה בשבגע בחמי טומאה בחמין לחיחיה חפי' לגבי פלגא דגבי טומאה מת לא שייך בתערב לרבויי ומדאיצטריך לגופיה לחמי טומאה בחמין לחיחיה וי"ל דהוה מצי לחקשויי חפי' לגבי פלגא דגבי טומאה מת [לא] כר"ל דפליגי חגר' יוחנן בפרק המפלת (גס זה שם:) דחמרס בתערב משום בלבול אורה דהאי שבשליה חין עליו לא תורת בשר ולא תורת עלמות ולפ [לב] [ד] תולין כמו שפי' בגדה ס"ל מטעמא דמת שלם יש בחן הוה [ה] דחמרינן שפיר לפיכך לרבי יוחנן בשבטל כל שהו ממנו בדם הלידה טהור דתו ליכא הכא מת שלם ור"ל מטהר ליה [לג] מטעם בלבול אורה ועוד י"ל דהוה מצי לפשויי דבדה בחמן חין מחהיל ומוזר ומחהיל: **טומאה חמורה עד לגר.** הא לחיקטרין לעיל רבי יוחנן בתעמא משום בילוי בורוד לפי שבדמו לחיח לו בחח זו וחחת זו עד לכלב חבל לבר פדא [לה] בתעמא דביטול [ו] בורוד: **טומאה** קלה עד לכלב. בטומחה קלה פליטא ליה לכולהו דעד לכלב בדחנן טהרות (פ"ח מסנה ו) כל המיוחד לאוכל בדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב ובקונטרס פי' בטומחה חמורה [לו] משא וטומחה קלה הייטו מגע והא לחין בתרם דם טמא במגע בחמרי' בדם הלידה נגע שהוא [לז] וה"ק והתתם לפירושו חית נמי לבר פדא הא לר"י יוחנן לעיל משום בילוי בורוד נגעו בה [לח] וחין נרחה בכל טומחת נבילה בין מגע בין משא קורא טומחה חמורה והוא עד לגר להא בריש טבילה כשמיני

אחת

אישתיק. רב דימי: ומפרק תלמודא מיהא לא קשיא דשני הכא משום דהויא טומאה סרוחה חברת דם ומשום הכי אינה מטמא במשא: הניחא לבר פדא דאמר טומאה חמורה. דנבלה מטמא במשא לעולם מטמא מלאכול לגר: וטומאה קלה. שהאוכלין בכביצה לעולם מטמא עד שאינן ראוין לכלב. והאי חברת דם נמי משום הכי לא מטמא במשא דאינה ראויה לגר דסרוחה היא: אלא לר' יוחנן וכו':

מסכת ידים

פרק ד' משנה ח'

אָמַר צְדוֹקִי גְּלִילִי, קוֹבֵל אֲנִי עֲלֵיכֶם, פְּרוּשִׁים, שֶׁאַתֶּם כּוֹתְבִין אֶת הַמּוֹשֵׁל עִם מֹשֶׁה בַּגֵּט. אוֹמְרִים פְּרוּשִׁים, קוֹבְלִין אָנוּ עָלֶיךָ, צְדוֹקִי גְּלִילִי, שֶׁאַתָּם כּוֹתְבִים אֶת הַמּוֹשֵׁל עִם הַשֵּׁם בַּדַּף, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁאַתֶּם כּוֹתְבִין אֶת הַמּוֹשֵׁל מִלְמַעְלָן וְאֶת הַשֵּׁם מִלְמַטָּן, שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה: מִי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקֹלוֹ לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל". וּכְשֶׁלָּקָה מַהוּ אוֹמֵר: "ה' הַצַּדִּיק":

עין משפט נר מצוה

כה א ב מיי' פט"ו מהל' פרה הלכה ד:

כו ג מיי' פ"ט מהל' מטות הטומאה הל' י:

כז ד ה מיי' שם הלכה יד [עד דמיי' שם דין יג ועוד שם פ"ג דין יא ופ"ח דין יב ועוד בפ"ב מהל' טומאת אוכלין דין יח פסק כרבי יוחנן]:

הגהות צ"ק

[א] שנתערבה בשחוטה שהוא כרוב וכסי"ד: **[ב]** כמו שם טוען טומאה כמאן: **[ג]** מיתי בכלי: **[ד]** מותר נגע ורקב כמו: **[ה]** דמטמאין בספיר: **[ו]** בכוב וטומאה קלה כר' הד"ח: **[ז]** הרוב:

תורה אור

רש"י א) וְהָיְתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמָזֶה מֵי הַנִּדָּה יְכַבֵּס בִּגְדָיו וְהַנֹּגֵעַ בְּמֵי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד הָעָרֶב:

(במדבר יט, כא)

רבינו גרשום

ואותה סאה עצמה תיאכל ניקודין. משום דהוא ספק תרומה טמאה ספק חולין. ואית דאמר ניקודין פירורין פירורין פחות מכביצה ואכיל לכולהו סאה שעלתה ולשאר ניקודין. למ"ה: ואמר עולא מה טעם. דאותן חולין יאכלו ניקודין הואיל ופשו' ליה דהויא [סאה] שנפלה היא שעלתה: גזרה שמא יביא ממקום אחר קב חולין שמאין וקב ועוד ממין זה מהני חולין וסבר אביטל הני קב חולין טמאין ודאין ברובא בהני קב ועוד [וכיון] דאיכא בהו בהני קב ועוד האי משהו דאי אפשר דלא ליהוי בהו משהו מן סאה דתרומה טמאה שנפלה בהו אע"ג דאמרן היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה ומצא מין ההוא את מינו ההוא קב חולין טמא וניעור מחורת ביטול ברובא אלא מצטרפין יחד ומאין: א"ל. אביי לא דמי ציר להא (דאיכא) [דהתם] דין הוא דטומאה עוררת טומאה דהאי משהו טמא והאי קב חולין שמאין הלכך מצטרפין: אבל טהרה מים שהוזרה שבקדירה מי עוררת טומאה. כלומר שיצטרפו שהוזרו המים שבקדירה עם מינוח מים שמאין שבציר ודאי לא מצטרפי: אפר כשר. היינו אפר פרה: הולכין אחר הרוב לטמא. אם רוב הוא אפר פרה מטמא כדכתיב והנפש הנוגעת תטמא עד הערב: ואי אמרת טומאה כמאן דאיתא ולא מתבטלת דלאחר שבטלה ברוב חזרה וניעורה נהי דבמגע לא מטמא כיון דנתערב לא ידענן הי ניהו דפרה שמא שלא נגע בההוא דפרה: במשא מיהא ליטמי. אם נשאו כולו הרי יש בו דפרה: אין הכי נמי הא איתמר עלה וכו': והאמר רב חסדא נבלה בטיל כר'. כדפרשינן בהקומץ במנחות: אנן כר' חייא מתנינן לה דתני ר' חייא כר'. ואיתמר עלה כר' חיטמא במשא. כיון דאמרת טומאה כמאן דאיתיה דמיא:

מסורת הש"ס

גמ' ו) סוליון עמ'. **ז)**[נע"ז סז: פיאמ' דתניא] **ג)**מכסיהן פ"ו מ"ג **ד)**[יבמות כד: וס"ק **תוס' ה)** ר"ש הפי' ועוד ל"ל קודם דהפ' ממהן לעיל

הגהות הב"ח

(ו) במשנה מן העובד כוכבים אינו חרשת שמא וכו' מניקות אינו חרשת שמא:
(ז) גמ' מילתא מריחא מפליג פליגי ר' ישמעאל:
(ג) רש"י ד"ה מן מוסקין וכו' מגע שאורבת את זה כן תמיהה וכו':
(ד) ד"ה מבכירות וכו' ילדו עד עכשיו:
(ה) ד"ה קב ונקי ולא וכו' קב מעט כל"ל ותיבת ונקי נמחק:

הגהות צ"ק

[א] מיס בגיר: **[ב]** תד"ר יוסי בן המשולם גבי סיעור: **[ג]** נאו מלגלב: **[ד]** מעניקת. מליעז דל"ר קאמר ותימה: **[ה]** פתמא משמע שנעשר בהשקה: **[ו]** אמר השקה דממה נפשך: **[ז]** הא דלייק מינה ר"ג:

תורה אור

גמ' א) לֹא תֹאכְלוּ כָּל נְבֵלָה לַגֵּר אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ תִּתְּנֶנָּה וַאֲכָלָהּ אוֹ מָכֹר לְנָכְרִי כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַיי אֱלֹהֶיךָ לֹא תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ:
(דברים יד, כא)

תוס' ב) וְאֶת אֵיבֵי יְאַבֵּלוּ הַכְּלָבִים בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלָ͏ִם וְאֵין קֹבֵר וַיִּפְתַּח הַדֶּלֶת וַיָּגֹם:
(מלכים־ב ט, י)

עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פט"ו מהל' טומאת מוקדין הל"ד:
כט ב מיי' פ"ד מהל' בכורות הלכה ח ועוש"ע י"ד סי' שטז סעיף ג:
ל ג מיי' שם פ"ה הלכה ד טוש"ע שם סעיף ה:

רבינו גרשום

אחת זו ואחת זו עד לכלב. מין לפרס לטעמת דלכי יומנן [ח] ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו דהיינו אכילה [ט] [ג] לכלב קיימת אלא יש לפרש מדכתיב (מלכים ג ט)[ב] ותאת חיזבל יאכלו הכלבים בחלק יזרעאל אלמא אכילה כלבים שמה אכילה ומינה מוכח בפ"ב דזבחים (דף לג.) דתשב ע"מ שיאכלוהו הכלבים למאר הוי פיגול: **ואידך** למעוטי **סרוחה** [ד] **מעיקרא** [י] **דרבי יוחנן.** ותימה דממון קונין לפי כתרת דמס' ע"ז (דף סז:) משמע לר' יוחנן דקרוסה מעיקרא לא גריכא קרא למעוטי [כ] דבהסיק דקאמר רבי יוחנן טעמו וממנו [כא] ואמר רב כהנא מדברי כולן נלמד נותן טעם לפגם מותר דמוקי לה תמס כר' שמעון ומפרש טעמא דר' שמעון מהאי קרא דכתיב לגר ונקאמר ומידך לנומר מלן לאחר טעם לפגם הוות למעוטי סרוחה מעיקרא ומידך לנומר ר' שמעון סרוחה מעיקרא לא גריך קרא וי"ל דלעניין מיסור אכילה ודאי לא גריך קרא [כב] מעיקרא עפרא הוא אבל לעניין טומאה הוא אמינא דמיטמא דאמר לקמן: הלכתא בכוליה מידי דהוה אחת זו ואחת זו עד לכלב הא חזיא לכלב קשיא גופא בר פדא אמר טומאה חמורה עד לגר וטומאה קלה עד לכלב ורבי יוחנן אמר אחת זו ואחת זו עד לכלב מ"ט דבר פדא [ג]דכתיב [א]לא תאכלו כל נבלה לגר וגו' הראויה לגר קרויה נבילה ושאינה ראויה לגר אינה קרויה נבילה ואידך למעוטי היכא דהסריחה מעיקרא ואידך הסריחה מעיקרא לא צריכא קרא למעוטי עפרא בעלמא הוא תנן רבי אליעזר בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ונפטרת מן הבכורה ותני ר' חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא ואמר ר' יוחנן משום ביטול ברוב נגעו בה מאי איריא משום ביטול ברוב תיפוק לי דלא איתחזי [ו] כלל הא נמי איתחזי מעיקרא [ב] **אגב** אימיה תנן התם [ג]ר' אליעזר בן יעקב אומר [א]ציר טהור שנפל לתוכו מים כל שהוא טמא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה זאת אומרת נחשדו עמי הארץ לערב מחצה [א] בציר ולמה לי מחצה אפילו בציר ממחצה נמי [ג] והני משהו הוה ליה פלגא ופלגא לא בטיל אימא עד מחצה איבעית אימא טומאת עם הארץ דרבנן טומאת משקין דרבנן ברובא גזרו רבנן בפלגא ופלגא לא גזרו בה רבנן: **מתני'** [ב]רשב"ג אומר הלוקח בהמה מניקה מן העובד כוכבים [ו] אין חוששין שמא בנה של אחרת [ז] היה [ג]נכנם לתוך עדרו וראה את המבכירות מניקות ושאינן מבכירות מניקות אין חוששין שמא בנה של זו בא לו אצל זו [ה] או שמא בנה של זו בא לו אצל זו: **גמ'** אמר רב נחמן משמיה דרבא הלכתא בר מפלוגתא אמר רב ששת [ז]אמינא כי ניים ושכיב רב אמר להא שמעתא אהייא אילימא אריש (ג) [ז] מפליגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא אלא אדרבי אליעזר בן יעקב משנת רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי אלא אדרבן שמעון בן גמליאל [ח] מפלג פליג בברייתא אלא אדרבי יוסי בן המשולם הא אמר רב חדא זימנא דאמר רב הלכתא כרבי יוסי בן המשולם אלא אשער בעל מום מיפלג פליגי עקביא בן מהללאל ורבנן לעולם אדרבן שמעון בן גמליאל והא קמ"ל [ט] דברייתא לא פלוגתא היא וכיון דאמר רב הלכתא בכוליה פירקין בר מפלוגתא

[ח]אחת זו ואחת זו עד לכלב הא חזיא לכלב קשיא גופא בר פדא אמר טומאה חמורה עד לגר וטומאה קלה עד לכלב ורבי יוחנן אמר אחת זו ואחת זו עד לכלב מ"ט דבר פדא [ג]דכתיב [א]לא תאכלו כל נבלה לגר וגו' הראויה לגר קרויה נבילה ושאינה ראויה לגר אינה קרויה נבילה ואידך למעוטי היכא דהסריחה מעיקרא ואידך הסריחה מעיקרא לא צריכא קרא למעוטי עפרא בעלמא הוא תנן רבי אליעזר בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ונפטרת מן הבכורה ותני ר' חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא ואמר ר' יוחנן משום ביטול ברוב נגעו בה מאי איריא משום ביטול ברוב תיפוק לי דלא איתחזי [ו] כלל הא נמי איתחזי מעיקרא [ב] **אגב** אימיה תנן התם [ג]ר' אליעזר בן יעקב אומר [א]ציר טהור שנפל לתוכו מים כל שהוא טמא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה זאת אומרת נחשדו עמי הארץ לערב מחצה [א] בציר ולמה לי מחצה אפילו בציר ממחצה נמי [ג] והני משהו הוה ליה פלגא ופלגא לא בטיל אימא עד מחצה איבעית אימא טומאת עם הארץ דרבנן טומאת משקין דרבנן ברובא גזרו רבנן בפלגא ופלגא לא גזרו בה רבנן: **מתני'** [ב]רשב"ג אומר הלוקח בהמה מניקה מן העובד כוכבים [ו] אין חוששין שמא בנה של אחרת [ז] היה [ג]נכנם לתוך עדרו וראה את המבכירות מניקות ושאינן מבכירות מניקות אין חוששין שמא בנה של זו בא לו אצל זו [ה] או שמא בנה של זו בא לו אצל זו: **גמ'** אמר רב נחמן משמיה דרבא הלכתא בר מפלוגתא אמר רב ששת [ז]אמינא כי ניים ושכיב רב אמר להא שמעתא אהייא אילימא אריש (ג) [ז] מפליגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא אלא אדרבי אליעזר בן יעקב משנת רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי אלא אדרבן שמעון בן גמליאל [ח] מפלג פליג בברייתא אלא אדרבי יוסי בן המשולם הא אמר רב חדא זימנא דאמר רב הלכתא כרבי יוסי בן המשולם אלא אשער בעל מום מיפלג פליגי עקביא בן מהללאל ורבנן לעולם אדרבן שמעון בן גמליאל והא קמ"ל [ט] דברייתא לא פלוגתא היא וכיון דאמר רב הלכתא בכוליה פירקין בר מפלוגתא

כשאינה לשוויה לגר אינה קרויה נבילה והאי טעמת שייך בין למגע בין למשא וטומאה קלה היא טומאת מוכלין למעות בו לשמן ושאינו לשון טומאה תמורה וקלה [ט] (נדבר) על זה בכריתות (דף כח.) ובנדה בפרק בת שמען (דף נ:) גבי גוזל שנפל לגת:

[ח] [ה] טעמת שנטהר בהשקה): **שנפל לתוכו מים כל שהוא טמא.** כדמפרש נחשדו עמי הארץ לערב מחצה מים בציר וכי נפל ביה כל שהוא מלא מין את מינו ורבו מים על הציר וטעמת ולמען לניח ליה טומאה שבטלה מזרם ועשרה מוקי [ו] ליה שנפלו ביה לאחר השקה מי עם הארץ כל שהוא כך פי' בקונטרס [ז] והך לפי' מיס של עם הארץ ולא פירש מיס טמאים משום דמתני' קתני מיס סתם ומ"ת ולמען לתוקי לה שנפלו בו מיס של עם הארץ פשיטא דהשקה דמחזיה טעם בעי השקה מתחלתן אי רובא ביה הא [כה] אמרו לעיל דמיעוטא מיס בטלי להו ברובא ולא השקה מיס טמאים הללו מוזכים ומטמאין אותן מיס הטהורים ואי לשמעינן היא גופה ליניל עם הארץ בעי השקה בפירוש הוה ליה למיתני הלוקח ציר מעם הארץ משיקו במיס וטהור [ז] וי"ל דלא דמי סופו לתחלתו דס"ד מתחלתו ועשה הציר כמיס טמאים לא יצא מחזקת טומאה על ידי שנתלה לומר שהמיס הם מעט לגד הכח [ו] השקה דמה נפשך טהור הוה אמינא [כו] דשנפלו בו טמאים כל שהוא משום חשש דשמא מיס רוב לא טילטלו [כז] מחזקה והשתא למען דמוקי אחאי כל שהוא מיס טמאים [ז] הוא [כז] ודייק מינה רב נחמן זאת אומרת נחשדו עמי הארץ לערב מחצה מיס [כח] ביניהן לומר פעמים שמערבין בו מחצה מיס לאו למימרא שאם היה בו רוב [כט] לא היה טמא כשנפלו בו מיס כל שהוא דהא תכמי היה טמא כדפריטית אלא למימרא שאם מתחלתן לא היו רגילין לערב כי אם מועטין אם כן [ל] (אם) לא הוה מטמא מיס כל שהוא דהא תכמי רובא ליה הוא: **אלא** אדרבי אליעזר בן יעקב כו'. ואם תאמר הא מיפלג פליגי רבנן דרבי שמעון דסיליק [לא] דלעיל ואין לומר דלמא רב סבר כרים לקים למפרש טעמא בפרק המפלת (נדה סז:) משום דמתבלבלה לורתו לכל שכן דקאמר טפי [לב] דתי טעמא דבלבול לורה אלמא נרסי שמעון לא בטל ברוב ויש לומר דלמא רב סבר [לג] כמאן דאמר טומאה ממורה אפי' טומאת מגע אי נמי לא מסיב פלוגתא כיון דלא נחלקו עליו בהדיא בשום דבר עלמא: **משנת** רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי. תע"פ יש מקומות שפוסק הלכה כר' אליעזר בן יעקב כדמשכחת בריש הדר עם הנכרי (עירובין דף סב:) ורב גופיה בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף ס.) יש [לד] דלא מסתבר כותיה לפיכך הולרך לפסוק הלכה: ופלוגתא

הוקדש לעילוי נשמת מרת **אהובה שטרן** ע"ה ב"ר **בן ציון ואסתר** ע"ה נלב"ע ה' אייר תשע"ח